

„היופי לא חשוב לי. יופי פנימי עדיף... די, די, בוא נעזוב. לא אוהבת לדבר על זה...”

ורד בתרגיל
כותבת למגירה בלבד”

במשך ארבע שנים. עכשיו יש לי חבר בשם דוד, שחקן גם הוא. אצל חבר חשוב לי שיהיה רגיש. זה דבר ראשון. היופי כלל לא חשוב לי, יופי פנימי עדיף... די, די, היא קוראת כמבוכה. „לא אוהבת לדבר על זה?”

מדוע היא נבוכה? הלא אחר מעקרונות החינוך בבית צבי הוא להוציא החוצה את הקישקעס. שחקן צריך לחשוף את עצמו עד הסוף. נכון, אבל על הבימה, ולא בראיון. ההבדל הוא שעל הבימה אני חושפת מה שאני רוצה ואיך שאני רוצה. בראיון, המראיין קובע לי את החשיפה, ואני מרגישה עם זה לא טיבעי. „כיום קשה לי עם החשיפה גם על הבימה. אני מוכנה לזה מנטלית, אך עדיין לא על פני השטח.

„כן, גם כשירה וגם כמישחק. מה חשוב לי יותר? שניהם במידה שווה. לא אוותר אף פעם על אחד מהם.”

מאמינה

באלוהים

”**ד**מוטו של ורד בחיים הוא ה”עשייה. אני שונאת דברת, די בורים בלי עשייה.”

אפרופו דיבורים בלי עשייה, מגיי עים לפוליטיקה. „יש דמיון בין פוליטיקה לתיאטרון. שניהם משקפים את המתרחש במדינה, וכמוכן, בשניהם יש מישחק.

”מה שאני שונאת זה את שיחות הסלון בימי שישי מול צלחת הפיס” טוקים. זה לא תורם ולא עוזר.

”בדת היהודית אני לא מאמינה. לא מקבלת בכלל את המושג דת. לא חור שבת שצריך לשים לאלוהים מיסגרות של חוקים ומוסדות. אני מאמינה בא לווהים. לא באלוהיהיהדות. מאמינה ב” כוח עיליון, שיושב שם למעלה ומכוון את הדברים.

”כן, אני מדברת איתו. הרבה. לפ” עמים גם מבקשת בקשות.”

לפי מצב הדברים אצל ורד, הכוח העליון בהחלט נענה לבקשותיה.

ורד מזנגנת
אני מקווה שזה לא שחצני מדי...”